Forord

I hovedartiklerne i dette nummer af Nordisk Museologi er der fokus på institutionelle, forvaltningsmæssige og repræsentative sider af forholdet mellem private og offentlige samlinger og kulturarv:

Hans Dam Christensen argumenterer for, at forskellen mellem en privat og offentlig kunstsamling er en mere kompliceret affære end både national kunstmuseumpolitik og den museologiske distinktion lader ane. Der er ganske vist allerede forsket en del i de historiske betingelser for større og mindre europæiske og nordiske kunstsamlinger, fx deres herkomst og deres fundament for i dag anerkendte og offentligt støttede museer. Men den museologiske forskning har kun i begrænset omfang haft opmærksom på de økonomiske, politiske og kunstneriske interesser og mekanismer i dette komplicerede forhold mellem private og offentlige samlinger.

Atle Omland fokuserer på privat og offentlig ejerskab i forhold til arkæologiske genstande. Han dokumenterer med norske eksempler og egne undersøgelser, at private personer i et vist omfang undlader at bringe dem videre til museerne. Han påpeger, at affektionsværdi og politisk modstand mod statsligt ejerskab kan være medvirkende årsager til denne ulovlige private indsamling. Han anbefaler en række lempelige tiltag, fx mere information og formidling om den norske kulturarvslovgivning og mulighed for deponeringsaftaler med privatpersoner.

Martin Petersen er optaget af at undersøge museumsprofessionelles, samleres og lokale aktørers betydning for fortolkningen af etnografiske genstande og opfatter museet som en interkulturel kontaktzone, hvor han argumenterer for at synliggøre de skiftende kulturelle kontekster, som de historiske objekter er betinget af. Hans

hovedcase er den koreanske samling på Nationalmuseet i Danmark, deriblandt Shin Huydong-samlingen, hvor shamanske genstande, som er fremstillet på bestilling fra udenlandske samlere, er blevet udstillet som udtryk for koreansk kultur.

Haci Akman problematiserer indsamlingen og dokumentationen af kurdisk kultur til et norsk-kurdisk digitalt museumsprojekt. Det er en udfordrende opgave at etablere en repræsentativ samling for det kurdiske folk, der er statsløs, og derfor geografisk spredt over flere lande. En del af projektet har derfor bestået i at danne netværk af informanter, som kunne bidrage med viden om kurdisk historie og kultur.

Flere af numrets forskningsprojekter- og undersøgelser har et tilsvarende fokus på nordiske museer og deres repræsentation af minoritetsgrupper (Silje O. Mathisen og Pia Feinik), på forskellen mellem private og offentlige museer (Elina Salminen) eller på fremtrædende private personers indflydelse på offentlige museer og deres dannelse (Susanne Pettersson).

Men derudover rummer dette nummer også en dansk undersøgelse af unge som målgruppe for formidling, analyse af køn i en svensk museumsudstilling og kritik af ISEA- konferencen i Istanbul.

Ane Hejlskov Larsen